Conditi Prussiarum regni memoriam anniversariam

die XVIII. Januarii MDCCCLVIII

in

Auditorio maximo

celebrandam

indicunt

Prorector et Senatus Academiae Albertinae.

Regiomonti,

Typis academicis Dalkowskianis.

Dissertationis
de crassi vocalium.
Pars altera.
C. 1.
De vocalibus iisdem.

---

§. 3. Conflictationem duorum ῐι, qua Latini minime abstinent, quam studiose evitaverint Graeci apparet potissimum e dativis tertiae declinationis qui natura in ῐι exeunt accommodate genitivis in ῐος. Hos poetae corrigunt via duplici; nam aut iota mutant in epsilon μάντεϊ mutatumque cum altero ῐ contrahunt μάντει, πόσει, ὄφει etc., quas autem rationes quoque in loco sequuti sint neque veterum quisquam clare et praecise enuntiavit, neque nobis satis certum est. In quarto pede legitur ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικὼς Il. III. 219. de quo Herodianus disputat Jones saepe genitivos nominum in ῐς desinentium in ῐος terminare, dativos autem in εϊ, non in ῐ πόσιος πόσεϊ διὰ τὸ κακόφωνον. Hic ab omnibus proparoxytonon, ut ille jubet, tenetur crasi repudiata, sed in primo pede XI. 639. pari consensu spondeus praefertur quamvis tres spondei proxime praecedant ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι, nec fidem invenit paucorum librorum scriptura κνήστει. Eodem in loco μήτι τε κλέομαι Od. XI. 299. et μήτι δ' αὖτε Il. XXIII. 315 Eustathius quidem disceptari ait τινὲς δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφουσι, sed in codd. vestigium nullum cernitur. Et huic conformationi Homerus ita insuevit, ut ante vocalem quoque iota contractione productum corriperet potius quam ad dativum vulgo probatum metroque pariter aptum se reciperet ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς Od. XI. 191, ἐν κόνι ἐκτανύσας XXII. 18, ubi codd. aliquot κόνει remedio inutili a quo longissime abhorret θέτι. Cum hoc nonnulli contulerunt υἷι

macroparalecton de quo et similibus dixi in Elemm. 292. Monosyllabum *Δί*, quod praeter Pindarum vetus epigraphe dorica exhibet, hoc notabilius est, quod vulgo nullus dativus monosyllabus extat, sed crasis manifesta non solum in simplici illo sed etiam in composito *Δίφιλος* Diphilus *). Huic simile *Διιτρεφής* ne cum integro *Διΐ* compositum credamus prohibet constans syllabae secundae productio quam nonnulli diphthongo significant *Διειτρέφης* scribentes. Uno modo scribitur *Χῖος* gentilicium et *δῖος* quoque, nisi quis restricte Jovialem significare vult v. Parall. 23 item deminutivum *χρίδιον* cujus crasis delitescit quia ipsum primitivum iota longum habet. Sermonis prisci licentiae tribuendum est *παλίωξις* tum ob alias causas, tum propter longum *ῑ*, quod EM. crasi *τῶν δύο ῑι* effectum dicit. Nec facile Hermanno concesserim Agam. 968 *ὑγίἁ* inferenti, de quo dubitare non sinunt *ἱερία* et tot alia utramque formam habentia. At enim vero horum nullum iota duo constipat. *Ἰίζειν* et si quid simile obstrepit, novitati auctorum condonamus. *Μελΐνος* e vitio natum esse ostendi in Elemm. 283. A similibus arborum nominibus *ἀρία*, *μορία*, *φυλία* nulla ducuntur metusiastica; a *λευχόϊον* debebat *λευχοΐινος*, sed ne duo *ῑι* concurrerent alterum excisum est, *λευχόϊνος*, idemque sumendum esset de deminutivis nominum in *ῑς* exeuntium *ὀφίδιον* etc. si constaret ea antepenultimam brevem habere; sin producitur, crasis facta est *τῶν δύο ῑι* ut in vicino genere *βίβλιον βιβλίδιον*, *ἱμάτιον ἱματίδιον*, sed obsequimur Grammaticis diphthongum praescribentibus *ὀφείδιον*, *πολείδιον* etc v. Proll. 394. In vocabulorum flexu nihil deprehendimus, quod regulae contrarium dici possit, praeter Dianae epitheton (*τῇ*) *Ἀρχηγέτι* ap. Aristoph. quod ad Phr. 429. exsignavi analogiam desperans; nam quae interpretes huc advocant *μῆτι*, *θέτι* a genitivis puris quibus Pindarus utitur, repeti possunt ut *νῆνι* Anacr. quod Arcadius 46, 11 cum *θέτι* confert. In optativo *ἀποφθίμην* et *φθῖτο* iota modi hujus characteristicum sub thematico ita alte delitescit ut nunquam in conspectum veniat. — Itaque sermo civilis quantopere ab hoc genere iotacismi abhorreat ex adverbiorum imitativorum conformatione cognoscitur; nam quum omnia iota in penultima habeant *δωριστί*, *λυδιστί* etc. alpha acceperunt *Ἰαστί*, *Διαστί*, *Χιαστί*.

*) Plato Cratyl. 399. *Διΐφιλος ἵνα ἀντὶ ῥήματος* (*Δία φιλῶν*) *ὄνομα γίνηται τὸ ἕτερον ῑ ἐξείλομεν* etc.

§. 4. *Οο* vocales quam facile coalescant promtissime cognoscitur ex substantivis secundae declinationis bisyllabis quae nescio quo auctore *ὁλοπαθῆ* vocantur. Horum quinque subministrat Homerus *θρόος*, *νόος*, *πλόος*, *ῥόος* et *χνόος*, quorum unum semel metri causa contraxit *νοῦς*, attici vero in sermone civili omnesque accurate scribentes non illa solum sed etiam *μνοῦς*, *χοῦς* et tria, quae Herodianus Mon. 14, 35, inter perispomena refert *κνοῦς*, *χροῦς*, *φλοῦς*, omisso *χλοῦς*; *χροῦς* ille Jonibus tribuit; *σοῦς* eodem loco additum incertum est nomen sit an vocabulum. Hesychius addit *χλοῦς* et *πνόος* non contractum. De illo tamen inopinato intercedit EM 677, 1. *τί δήποτε γόος καί χλόος μὴ ἐποίησε γοῦς καὶ χλοῦς ὥσπερ πλοῦς καὶ νοῦς*; sed rationem hujus discrepantiae poscendam esse negat *καὶ φαμὲν ὅτι τὰ ἀπαθῆ οὐκ εἰσὶ διηνεκῆ· ὅθεν οὐδεὶς ἐγκαλεῖ τοῖς ἀπαθέσιν ἀλλὰ τοὐναντίον ὑπὲρ πεπονθότων ἀπολογοῦνται.* Sed alio loco 452, 53. pro exemplo non contracti vox supponitur longe diversa: *διατί ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πλόος γράφεται πλοῦς μὴ καὶ ἀπὸ τοῦ γόος γοῦς καὶ θοός θοῦς* et quaestionem solvit eo quod utrumque propria quadam nota distinctum sit; nam a nullo illorum derivari verbum in $\overline{\alpha\omega}$ perispomenon, a *γόος* vero *γοᾶν* et quod ad *θοός* attinet, id esse unicum nomen bisyllabum in $\overline{oo\varsigma}$ acuto sono finitum sed gravari rursus in syntheto *Πάνθοος Πάνθους*; quae cuncta a Choerobosco mutuatus est 241, 22. De *γόος* quod dicit, non universe valere probant verba *χλοᾶν* (nisi hoc a *χλόη* repetimus) et *χνοᾶν*, sed haec tamen insolentiora sunt quam quae cum *γοᾶν* conferri possint. *Γόος* igitur et quod illic quoque restituendum est *θοός* unica sunt bisyllaba in $\overline{oo\varsigma}$. Hoc *θοός* Herodianus 41, 29. accentus causa adnotandum putavit; *τὰ εἰς* $\overline{o\varsigma}$ *καθαρὰ τῷ* $\bar{o}$ *παραληγόμενα φιλεῖ βαρύνεσθαι κόος, σόος, νόος, χνόος, γόος, πλόος, ῥόος, θρόος· διὸ καὶ τὸ ζόος παρ' Ἐπιχάρμῳ οἱ πλείους ἐβάρυναν· ὁμοίως καὶ τὸ σόος. τὸ θοός ἀντικρύς ὀξυνόμενον μονῆρες· τὰ δὲ αἴτια τούτων ἐν ἑτέροις δηλοῦμεν·* quidnam causae commenmentus sit suspicari licet ex Choerobosci loco affecto 245, 8 *μόνον τὸ θοός ἐκ πάντων τῶν δισυλλάβων τῶν διὰ τοῦ* $\overline{oo\varsigma}$ *ἀπὸ μόνου τοῦ* $\bar{\vartheta}$ *ἤρξατο· τὸ γὰρ θρόος ἔχει τὸ* $\bar{\rho}$ *μετὰ τό* $\bar{\vartheta}$. Eorum quae Herodianus l. c. composuit primum *κόος* dubium est utrum appellativum sit, quod Lehrsius subjicit an nomen insulae, de quo mox. Crebra vero sunt syntheta diverse scripta, *ἀντίξοος*, *δορυξόος* — *ξους*, quae cum ingenti multitudine similium coacervavi eorumque flexus lubricos in omnibus casibus gradibusque explicui primum ad Phr. 143 tum propter multiplicem crasis et syncopae

synemptosin in Elemm. 316. Crasis apud Homerum duo exempla sunt, unum certum χειμάῤῥους, quod metro datum est, alterum conjectura quaesitum εὔξους, qui nominativus non legitur sed hinc profectum esse oportet casum secundum ἐΰξου δουρὸς Il. X. 373 si quidem sic ut Criticorum nobilissimi scribimus acuta penultima; Ptolemaeus vero ἐΰξοῦ scripsit contractionem in genitivo natam putans nominativo integro ἐΰξοος quo Homerus uti assolet; synizesis ἐϋξόου, quam Edd. ante Wolf. exhibent, illi nullam mentionen faciunt. In parte synthetorum priore, quae hic attigimus, non inveniuntur praeter duo νουθετεῖν et νουβυστικός, quibus Nonnus affinxit non contracta νοοβλαβής, νοοσφαλής et πλουδοχεῖν a Cicerone, ut videtur, fabricatum, et ab alio nomine βουθυτεῖν, βούνομος etc. quae epici posteriores pariter ad integritatem revocant βοοσσόος, βοοκλόπος. Adjectivorum simplicium quae bisyllabiam excedunt duo gradum servant, ὀλοός et ὄγδοος, quod Homerus ne metro quidem urgente contraxit Od. VII. 261. ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοον μοι ἔτος, sed potius synecphonesi usus est; nec quisquam offendit praeter Dindorfium; is enim δὴ ὀγδόατον edidit duobus vocabulis per synaloephen junctis. Pro aetate et indole scriptorum variant ἀθρόος et δίχροος, quod nonnulli cum verbo (χρόω) compositum putant ut ὀρνιθοχόος, θυοσχόος, πυρχόος. Plurisyllaba nulla sunt praeter quae ab uno verbo audiendi ducta sunt ἀνήκοος, βαρυήκοος etc. Haec autem tot locis confirmantur ut contracta suspicionem effugere non possint, qua facile liberatur ὀξυήκους Galen. de Med. p. Locc. III. 644. T. XII. *) et si quid simile incidit; τοῖς ὀξυηκουστάτοις Sext. adv. Phys. I. c. 65, 566, quod Bekkerus pag. 406, 26. inoffensus transmisit, fortasse relinquendum est scriptori memoria dissimilium εὐνούστατος, εὐπνούστατος etc. in errorem inducto. — Denique diphthongus illa interdum nascitur ex compositione vocum, quarum una ο in exitu, altera in principio habet. Id certissime constat de praepositione πρό, quae quum elidi non possit, crasin subit non solum apud poetas scenicos προυφείλει Eur. **) προυμόσας Aesch. quae videri possunt metro necessaria esse sed etiam προὖπτον ap. Thucyd. quamquam idem cum aliis πρόοψις et προορᾶν, unde EM. φρουρός (ut ἐπίουρος) factum esse sumit et

*) In Thesauro perperam affertur ex T. XIII. 404. Rectum πολυήκοος legitur in proximis.

**) Matthiae p. 153 cum alia admiscet a causa alienata, tum mendosum προὔφειλε Vesp. 3 quod Elmslejus correxit.

φροῦδος e *πρόοδος* vel potius *πρὸ ὁδοῦ γενόμενος*. Aliae orationis partes in sermone poetico vocalem interdum servant *λευκοόπωρος*, vulgo remittunt *λεύκοφρυς*, unum miscet *Λυκόοργος*, *Λυκοῦργος*, utroque enim modo eundem hominem appellat Homerus VI. 130 et Nonnus quoque XX. 152. 181. Ancaei vero pater *Λυκόοργος* vocatur ab Apollonio 1, 164 ubi a prima manu epsilon superscriptum est ad indicandum *Λυκόεργον* atque sic etiam unus Vind. exhibet et plures in oraculo de Lycurgo Spartano Herod. I. 65. Id antefert quidem Thierschius §. 184. n. 12. nihil dubitans quin *Λυκόεργος* in *Λυκοῦργος* contractum, ex hoc autem *Λυκόοργος* distractum sit contra regulam *τὰ διαιρούμενα εἰς ταῦτα διαιρεῖται ἐξ ὧν καὶ συνίσταται* Choerob. 862. Quae regula non labefactatur exemplo Herodoteo *διπλέη* quod Buttmannus §. 60. Adn. 8 ex *διπλῇ* diectasi quadam ionica factum dicit, nam a *διπλόος* ducendum fuisse *διπλόη*. Et dicitur quidem ita sed substantive tantum ut *ἁπλόη* quoque, adjectiva autem errore quodam viae assimilata videntur materialibus *χρυσοῦς*, *χρυσῆ* etc. et sic Homerus ipse *διπλῆ*, *τριπλῆ*, *τετραπλῆ* etsi masculine dicit *διπλόος*. Denique *διπλῆ* scriptum est alio loco v. Bredow 248 ult. Naturae proximum est *Λυκόοργος* unde *Λύκοργος* fit recisa vocali connexiva, *Λυκοῦργος* contracta, atque hoc aptius viri nomen quam *Λυκόεργος* sive *Λύκεργος* quomodo neminem dictum novimus, sed multos *Λυκόφρων*, *Λυκομήδης* etc. Simplici *ὀργή* Homerus quidem non utitur sed multa sunt apud eum syntheta simplicibus destituta. In declinatione nominum $\overline{οο}$ geminatum unus ostendit casus secundus tritoclitorum in $\overline{ους}$ exeuntium *βοός*, *ῥοός*, *χροός* etc. Quod Choeroboscus 273, 3. de uno horum praecipit *τὸ βοὸς οὐδέποτε κιρνᾶται*, valet de omnibus et hujus ordinis vocabulis et iis quae scriptores ineruditi huc transfuderunt *τοῦ νοός*, *τοῦ πλοός* Phryn. 453. Substantiva in $\overline{ω}$ et $\overline{ως}$ excurrentia a Graecis unquam in $\overline{οος}$ deflexa esse negat universe Buttmannus §. 49. adn. 3. Mehlh. §. 171. not. spreta Grammaticorum auctoritate qui *Λητόος Σαπφόος* ab Jonicis dici affirmant Choer. 332, 14 et al. sed infirmantur eo quod Herodotus ipse constanter contractis utitur v. Bredow 236. Idem vero Choerob. in alio libro mihi inaccesso, quem Ahrensius in Dial. Dor. 238 memorat, Doriensium nonnullos sic loquutos esse testatur nixus fortasse dorico *ἀόος* quod Pindaro jam diu restitutum est. Hoc autem obtento nihil obstat quominus *ἠοῦς* affectis adjiciamus. Dialecti communis auctori Machoni minime convenit *Καλλιστόος* quod Casaubonus metri causa proposuit assensores nactus Dindorfium

et Ahrensium 511, rectius vero Meinekius Anall. 313 *Καλλιστίου*. Genitivos secundi ordinis a principio in $\overline{oo}$ finitos esse ipsumque Homerum *ὅο* et *δήμοο* dixisse concedimus precantibus sed quia nihil simile legitur, consuetos exitus in numero affectorum referri rationes eae, quae nobis sequendae sunt, non patiuntur. Quae in paradigmate verborum proponuntur *ἐχρύσοο*, *χρυσόονται* scholae figmenta sunt. De voce Democritea *νοῦνται* iterata opera dixi in Rhem. 21. *Λοῦμαι* si apud scriptores populariter loquente legimus, non dubitamus pro *λούομαι* accipere; de incognitis dubium utrum hinc contraxerint an ex obsoleto *λόομαι*. Utrosque discernit Schol. Arist. Plut. 657 quo jam Buttmannus usus est in Ind. Anom. 236 *ἐλοῦμεν ἀπὸ τοῦ λόω ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν — ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ἐλούομεν*, non per syncopen ut hic dicit, sed crasin.

Οο nonnunquam in $\bar{\omega}$ verti jam prosodiae homericae explicatores disseruerunt, primum Herodianus ad V. 887 ubi *ζώς* a nonnullis male circumflecti ostendit *μόνον γὰρ τὸ σῶς ἐστι περισπώμενον μονοσυλλαβον εἰς* $\overline{ως}$ *γεγονὸς ἐκ τοῦ σόος, ὡς οἴεται Φιλόξενος, ἢ ἐκ τοῦ σάος ὅπερ κρεῖττον*. Tum Sch. Vict. XXII. 332. *ἔφης σῶς ἔσεσθαι — τινὲς ἐκ τοῦ σοο ἀλλ' ἔδει σοῦ τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σάος· Ἀλκαῖος δὲ* (v. Matthiae ad Fr. VII. p. 17) *καὶ τὰ δύο* $\overline{oo}$ *εἰς* $\bar{\omega}$ *συναλείφει*, quibus quae subjuncta sunt verba nihil sani continent, sed Alcaeum suspicor pro *χοῦς* usum esse Dorico *χῶς*, quod Grammatici cum Homerico *βῶς* componunt, sed hujus alia ratio est. *Σόος* (ut illuc revisam) et *σῶς* apud Homerum saepe in eodem versus pede leguntur sed illud in duobus casibus, et femininum quoque *σόη*, monosyllabum autem, quod in sermone communi sine consorte dominatur, in uno nominativo; *σῶος*, quo nonnulli recurrunt, ille ignorat et *σάος* quoque unde Butmannus *σῶς* fluxisse putat, praeter comparativum Il. v. 8. De *χρόος* et *χρώς* dubitatur utrum eorum deformatum sit et quo modo synaeresi an diaeresi. Causam dubitandi attulit Il. XIII. 191 ubi nunc genitivus legitur Herodiano placitus *οὔπη χροὸς εἴσατο*, veterum vero nonnulli nominativum asciverunt de scriptura discordes utrum *χρόος* scribendum sit, quod Didymus Aristarcho assignat, an *χρώς* ut Zenodotus, quae sola nominativi species noscitur, bisyllabum producunt Grammatici: *χρως χροῦς ἐστιν, ὅθεν τὸ χρόος* (scr. *χροός*) *καὶ* (*ἡ δοτικὴ*) *χροῒ καὶ μεταβολῇ τῆς* $\overline{ου}$ *εἰς* $\bar{\omega}$ *χρώς ὡς βοῦς βῶς παρὰ Δωριεῦσι* Orion. p. 166, 22. Id igitur adscripsit declinationi tertiae, secundae vero Schol. Il. XIV, 255 *Κόων ἔνιοι διὰ δύο* $\overline{oo}$ *ὡς σόον διαλύσει καὶ χροὸς* (scr. *χρόος*) *εἴσατο*. De nomine

proprio consentit Stephanus *Κῶς λέγεται καὶ Κώως καὶ Κόως καὶ Κόος διὰ δύο οο.* Et cum hoc idem Ethnographus comparat *Ἄθως εἴρηται καὶ Ἄθοος ὡς Κῶς Κόος, καὶ κατὰ συναίρεσιν Ἄθους.* Trisyllabo *Ἄθοος* Arcadius 42, 13 apponit ducis Thracii nomen *Πίροος* id est *Πείροος Ἰμβρασίδης* Il. IV. 520 in principio versus et *Πείροος ἥρως* II., 844 in exitu, quod Heynius hoc loco restituit pro vulgato *Πείρως* ut suavius, nec quisquam repugnavit. De Il. XX. 484 *ἀμύμονα Πείρεω υἱόν* Aristonicus indicat dubitatum esse idemne significetur an alius ejusdem gentis: *Πείρεω ὁμοίως τῷ Μενέλεω· ἡ γὰρ εὐθεῖά ἐστι Πείρεως. ἐν ἄλλοις δὲ Πείροος λέγεται καὶ Πείρως — ἄδηλον δὲ εἰ τοῦ Θρᾳκός ἐστιν ἢ ἑτέρου τινὸς ὁμωνύμου.* Illud sibi persuasit Thierschius §. 184, p. 19. Aristarchea scriptura EM. 138, 3 utitur ad probandum genitivum similem ejusdem auctoris *Ἄρεω* XX. 485 *οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ ἔστιν ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς Ἄρεως τοῦ Ἄρεω ὡς Πείρεως Πείρεω.* Sed et illud diverse exprimitur *Ἄρεως* sive *Ἄρεος* et quod palmam fert *ἀρῆς*. De nomine hominis barbari nihil statutum habemus. Quod Duentzerus Zenod. p. 53; suspicatur Homerum *Πειρέος* scripsisse a recto *Πειρεύς* omnium minime probabile est. Alia personarum homericarum nomina ambigua composuit Friedlaender in Dissert de Homonymis p. 542.

Faceta est Eustathii conjectura 63, 3. ut *σῶς* ex *σόος* ita *πρώρα* ex *προόρα* extitisse et adjuvatur quodammodo audaci Aeschyli metaphora Suppl. 697 *καὶ πρῶρα πρόσθεν ὄμμασιν βλέπουσ᾽, ὁδόν* sed nemini serio in mentem veniet.

III.

De vocalium diversarum ex duabus syllabis in unam confusione.

---

1. **P**rimo loco memorandum est alpha privativum cum epsilo contractum in adjectivo *ἀέκων*, quo Homerus per omnes casus et numeros circiter decies utitur sed diverse fingit in duali *τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην*, pro quo codd. nonnulli *ἀέκοντε* praebent, idque Heynius Bentlejum sequens v. 366 ubique scribi jubet sed improbatur; femininum *ἄκουσα*, quod in H. in Cer. versum inchoat, Vossius Atticismis hujus poetae adnumerat. Eadem particula sono modo cognoscitur in adjectivo quod Herodianus de Dichron. 297, 20 attigit: *τὸ ἀργός ἐκτεινόμενον ἐκ τοῦ ἀεργός ἐστι συναληλιμμένον*, sed Homero ignotum est. Post hunc in lucem emersit eodem modo compositum *ἀχήν* (ut *ἀπτήν*) Theocr. unde Hesychius substantivum *ἀχηνία* repetit sed Hermannus ad Agam. 401. refutat eo quod illud alpha longum habet, et mihi quoque *ἀχηνία* simplex videtur ut *ἀχάνεια*, quicum non literas solum aliquas ut *ἀχήν* communes habet sed etiam significatum vacuitatis. Simplex *ἆθλον* legitur in pede primo Od. VIII. 160. libris conspirantibus, sed Muetzellius ad Theog. p. 40 hinc *ἄεθλον* profert per synizesin idemque Il. XXIV. 734 probat *ἀεθλεύων* quod Wolfius praetulit contracto et Boeckhius quoque in Nott. Crit. Ol. VII. 63. Pindaro et hoc vindicat et similia *ἀέκων*, *φαεννός*. Haec et cetera contractionis exempla Callimachum verborum novorum captatorem pellexisse videntur ut vices verteret atque *ἅμμα* diffingeret in *ἄεμμα* insolita utique dialysi usus. Atticorum scriptorum usu celebratum est adverbium *ἄρδην* et id alpha ut Herodianus tradit

Dichr. 295. producto vel vi crasis vel ab ortu, siquidem a themate macroparalecto derivatum est, quae dubitatio etiam ad adjectivum ἀρσίπους sive ἀερσίπους pertinet. Ab eadem stirpe profectum est ἀερτάζω, quo etymorum conjectores utuntur ad explicandum nomen Λαέρτης hoc est ὁ λᾶας ἀερτάζων, quod memoratu indignum ducerem, nisi idem Λάρτιος diceretur quasi per misturam v. ad. Aj. v. 1. A recto δαήρ, quod cum Homero intercidit, declinatus est genitivus bisyllabus δαέρων in principio hexametri Il. XXIV. 769. Alpha thematicum cum epsilo clitico coalescit in infinitivo verbi bisyllabi ἄμεναι satiare, quod Eustathius perperam syncopae tribuit; huic affine verbum dormiendi pro metri ratione variatur νύκτα μὲν ἀέσαμεν et νύκτ' ἄσαμεν v. Thiersch. §. 168, 3. Nomen participii simile φαέθων a poetis Latinis nonnunquam ad bisyllabum reductum est scriptura duplici Phaeton et Pheton v. Cort. ad Lucan. II. 413. Cervae epitheton aeripes Diomedes IV. 5, 166 (249 p.) interpretatione falsa pro exemplo episynaloephae affert, quam a synaloepha distinguunt, hanc enim dicunt duarum vocalium concursionem, quarum altera eliditur ut atque ea, illa vero unam syllabam fieri ex duabus quum aeripedem quinque syllabis dicere debeamus. Sed de verbis adjiciendum est hoc amplius ea quae alpha breve in prima habeant ab epicis in imperfecto cum $\bar{\varepsilon}$ finali non contrahi ἄε, λάε, φάε, ἔχραε etc. v. Rhem. 165—167 sed contrarium fieri derivatis quae in futuro vocalem longam accipiunt ἐτίμα, quae poetae epici nunquam in integrum restituunt ne hiatus quidem evitandi gratia nedum spondei duplicati vel triplicati ἐτόλμα ἐνί — Od. XXIV. 162 φοίτα ἀνά — XIII. 760 πάντας ἐνίκα Καδμειώνων XXIII. 680 etc. et sic in ceteris flexibus αὔδα ὅτι φρονέει, μνᾶσθαι, ὁρᾶσθαι etc. Haec igitur affectorum nomen exuerunt sicut nomina quoque in $\overline{\alpha\varsigma}$ in duali posita κέρα et si quid simile. Pro alpha consuetudo communis eta recepit in quatuor verbis quae in compendiis proponuntur. His propria et meraca Atthis accumulavit tria abradendi et abstergendi verba κνῆν, σμῆν, ψῆν v. ad. Phr. 61, Ellendt. Lex. T. II. 976. Horum primum apud Homerum legitur in exitu versus XI. 639. ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν, pro quo Aristarchus in Edd. alterutra κνέε posuit vel spondeos fastidiens, vel quia Homero ejusmodi imperfecta nulla concederet nisi verborum in $\overline{\mu\iota}$ eorumque quae inter duas conjugationes divisa sunt; cujus generis unum praebet Homerus κίρνη in medio versu Od. XIV. 78. ubi Ernest. in al. κίρνα, et XVI. 52 quicum convenit πίτνα Il. XXI. 11 ἐκίρνα vero

in extremo ter in Odyss. sine discrepantia scriptum. **Parum vero inter veteres** convenit utrum *κατέκτα* scribendum sit (alpha producto) a themate *κτάω* an *κατέκτη* v. ad Buttm. **13.** Imperfectis verborum reduplicatorum in $\bar{\eta}$ desinentibus Grammatici apponunt imperativos, quos vocant atticos: *τοῦ χρήμνημι ὁ παρατατικὸς χρήμνην χρήμνη καὶ τὸ προσταχτικὸν χρήμνη* EM. 537, 34, quod cum similibus *πίμπρη*, *πίμπλη* ab Homero alienum est sed verborum bisyllaborum unum huc deflexit *τῆ* quod antiqui idemtidem cum *πίμπλη* conferunt, neque omittunt verbum monosyllabum *ζῆν* quod ille totum ignorat; *ζάω ζάει καὶ κατὰ κρᾶσιν δωρικὴν ζῆ τὸ παρατατικὸν ἔζαε ἔζη καὶ τὸ προσταχτικὸν ζῆ, ὡς τάω ἔταε τῆ* Sch. Od. I. 347, Epim. 1, 181, Schol. Od. VIII., 477 cf. Rhem. 28 et 130. *Τάε* (si haec est monosyllabi origo) fingitur sicut personae secundae dualis quae usitatis in $\overline{\alpha\tau\eta\nu}$ et $\overline{\eta\tau\eta\nu}$ praescribuntur. Hujus secundi generis Epim. I. 191 tria affert Homerica *προσαυδήτην*, *φοιτήτην*, *συλήτην*, omisso quarto *συναντήτην*· quae Grammatici dorice pronuntiata dicunt sic ut *δρῆτο* pro *δρᾶτο* v. Elemm. 378. Sed haec missa facimus.

[Adde. de In Choerobosci loco supra tractato *ταρίχη καὶ πόλη — ἀμφότερα θηλυκά* — ad conjecturam proximum est *τὰ ῥάχη* id est *ῥάχεε* id est duae spinae montis.]

Quaestiones literariae

commilitonibus

hunc in annum propositae.

Facultatis theologicae

Quaestio est de altera libri Zachariae parte, de qua recentiorum auctorum disputationes conferantur et diligenti crisi subjiciantur.

Facultas jurisconsultorum

1) poscit Commentationem ad *a* 31, §. 11 – 15 Dig. de aedilicio Edicto (21, 1).

2) Jura, quae ad res pertinent, speculo Saxonico explicanda.

Facultas medicorum

duas proponit quaestiones:

I.

Experimentis eruendum est, quomodo putrefiant corpora organica,

1) si aëris contactu prohibeantur,

2) si in gasibus variis puris versentur,

3) denique si aër atmosphaericus admittatur, corpora autem illa, quae quasi fermenta agunt, iis admisceri prohibeantur.

II.

Microscopii ope investigandum est, num cartilagines substantiae intercellularis, an cellularum ipsarum augmento crescant.

Facultas philosophorum

trium disciplinarum capita studiosis tractanda designat.

Unum philologicum de nominibus feminarum heroicarum apud Graecos.

Alterum philosophicum An theoria atomistica ad explicanda phaenomena quae dicuntur teleologica sufficere possit

Tertium historicum: Samuelis de Pufendorf merita in rebus historicis et politicis dissertatione copiosa illustranda.

